

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 126/03-55

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Union banky, a. s., Ul. 30. dubna 35, Ostrava, Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. A. B., Advokátska kancelária, B., vo veci porušenia čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zmenou Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2003 č. Spr 187/02-3 z 18. februára 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Obdo V 8/2002 z 27. februára 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Union banky, a. s., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2003 doručená sťažnosť Union banky, a. s., Ul. 30. dubna 35, Ostrava, Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. A. B., Advokátska kancelária, B., vo veci porušenia čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) zmenou

Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2003 č. Spr 187/02-3 (ďalej aj „zmena rozvrhu práce“) z 18. februára 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. M Obdo V 8/2002 z 27. februára 2003.

Zo sťažnosti, ako aj z dopĺňujúcich podaní doručených ústavnému súdu 26. marca 2003 a 3. júna 2003 vyplývajú nasledujúce podstatné skutočnosti.

Sťažovateľka požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím vydaným podpredsedom najvyššieho súdu 18. februára 2003 tým, že zmenil zloženie senátu najvyššieho súdu určeného podľa rozvrhu práce platného na rok 2002 na konanie a rozhodovanie o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) v právnej veci vedenej na najvyššom súde od 20. decembra 2002 pod sp. zn. M Obdo V 8/2002, a to po začatí konania. Ďalej požaduje, aby ústavný súd zrušil rozhodnutie podpredsedu najvyššieho súdu z 18. februára 2003 o zmene zloženia pôvodného zákonného senátu najvyššieho súdu určeného podľa rozvrhu práce platného na kalendárny rok 2002 na konanie a rozhodovanie o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora v právnej veci vedenej na najvyššom súde od 20. decembra 2002 pod sp. zn. M Obdo V 8/2002. Zároveň žiada prikázať podpredsedovi najvyššieho súdu, prípadne predsedovi najvyššieho súdu, aby obnovil základné právo sťažovateľky na zákonného sudcu a na spravodlivé súdne konanie a aby zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. M Obdo V 8/2002 z 27. februára 2003. Napokon požaduje, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým by odložil vykonateľnosť rozhodnutia podpredsedu najvyššieho súdu z 18. februára 2003 o zmene zloženia senátu najvyššieho súdu určeného podľa rozvrhu práce platného na kalendárny rok 2002 na konanie a rozhodovanie o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora v právnej veci vedenej na najvyššom súde od 20. decembra 2002 pod sp. zn. M Obdo V 8/2002 a uložil najvyššiemu súdu, aby sa dočasne zdržal vykonávania rozhodnutia z 18. februára 2003.

Na podnet sťažovateľky podal generálny prokurátor 20. decembra 2002 mimoriadne dovolanie proti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 7 Obo 182/2000-569 z 29. novembra 2001, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 37 Zm 415/99-232 zo 17. apríla 2000. Konanie o tomto mimoriadnom dovolaní sa na najvyššom súde vedie pod sp. zn. M Obdo V 8/2002. O začatí konania sa sťažovateľka dozvedela z výzvy najvyššieho súdu zo 14. januára 2003, na základe ktorej sa vyjadrila k obsahu mimoriadneho dovolania. V súlade s rozvrhom práce najvyššieho súdu na rok 2002 bola táto vec pridelená senátu, ktorý rozhoduje vec pod sp. zn. M Obdo V 8/2002. Sťažovateľka sa z médií 18. februára 2003 dozvedela, že podpredseda najvyššieho súdu rozhodol o zmene v zložení senátu najvyššieho súdu, ktorý mal vo veci konať a rozhodnúť.

Rozhodnutie podpredsedu najvyššieho súdu považuje sťažovateľka za bezprecedentné hrubé porušenie ústavného princípu vyjadreného v čl. 48 ods. 1 ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Zároveň je tým porušené aj právo na spravodlivé súdne konanie, tak ako vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka namieta jednak, že by podpredseda najvyššieho súdu mohol vykonávať právomoci predsedu najvyššieho súdu v čase, keď tento post nie je obsadený, keďže žiaden zákon to neumožňuje a takúto pôsobnosť nemožno podpredsedovi najvyššieho súdu zveriť rokovacím poriadkom, jednak že aj pokiaľ by sa vychádzalo z toho, že podpredseda najvyššieho súdu dočasne vykonáva pôsobnosť predsedu najvyššieho súdu, potom v danej veci mal vystupovať zo svojej pozície podpredsedu najvyššieho súdu zastupujúceho predsedu najvyššieho súdu a rozhodnutie z 18. februára 2003 nemal vydať vo vlastnom mene, ale v mene predsedu najvyššieho súdu, ktorého dočasne zastupuje. Okrem uvedených námietok je toho názoru, že rozhodnutie podpredsedu najvyššieho súdu z 18. februára 2003 je zámernou a nezákonnou zmenou zloženia senátu najvyššieho súdu v jej konkrétnej veci, keďže zákonným sudcom v zmysle § 7 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 335/1991 Zb.“) je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a je určený rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Do 18. februára 2003

uskutočňovali konanie zákonní sudcovia určené rozvrhom práce platným v čase, keď bola vec pridelená. Pokiaľ podpredseda najvyššieho súdu zmenil metodiku alebo spôsob konštituovania dovolacích senátov, mohol sa tento nový spôsob vzťahovať len na veci, ktoré napadli po platnosti zmeny, nie však na veci, ktoré boli už predtým pridelené. Uvedený spôsob zmeny rozvrhu práce vyvoláva pochybnosti o nestrannosti, vzbudzuje pocit manipulácie a dojem účelovosti a nedostatku nestrannosti súdu. Podľa § 26 ods. 3 písm. e) zákona č. 335/1991 Zb. v priebehu kalendárneho roka k zmene platného rozvrhu práce môže dôjsť výlučne, len ak sa zmení personálne obsadenie súdu, ak sa vylúčia sudcovia podľa osobitného predpisu uvedení v rozvrhu práce a tiež vtedy, ak nastane výrazné zaťaženie niektorých sudcov. Zmena v rozvrhu práce, ktorú podpredseda najvyššieho súdu vykonal, sa neopiera ani o jeden z týchto dôvodov.

Napokon poukazuje sťažovateľka na skutočnosť, že už celkom krátko po vykonaní zmeny v zložení senátu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. M Obdo V 8/2002 z 27. februára 2003 bola odložená vykonateľnosť uznesenia krajského súdu č. k. 37 Zm 415/99-232 zo 17. apríla 2000 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 7 Obo 182/2000-569 z 29. novembra 2000, a to až do právoplatného skončenia dovolacieho konania.

Z vyjadrenia podpredsedu najvyššieho súdu doručeného ústavnému súdu 22. apríla 2003 vyplýva, že podľa jeho názoru nedošlo k porušeniu namietaných práv sťažovateľky. Zmenou Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2003 z 10. decembra 2002, ktorá bola vydaná pod č. Spr 187/02-3 dňa 18. februára 2003, sa okrem iných zmien v VI. časti rozvrhu práce upravilo zloženie senátu Cdo-V, M-Cdo-V tak, že predsedami senátu a zároveň jeho členmi sú JUDr. A. Č., JUDr. M. L., JUDr. J. S., JUDr. D. S. a JUDr. E. S. Náhradníkmi sú JUDr. P. Dz. a JUDr. J. B. V VII. časti rozvrhu práce sa upravilo zloženie senátu Obdo-V, M Obdo-V tak, že predsedami tohto senátu a zároveň jeho členmi sú JUDr. J. S., JUDr. J. Z., JUDr. M. F., JUDr. A. V. a JUDr. J. Š. a náhradníkmi sú JUDr. P. D. a JUDr. A. M. V prechodných ustanoveniach zmeny rozvrhu práce je následne stanovené, že nadobúda účinnosť 18. februára 2003 s tým, že vo veciach, v ktorých senáty Cdo-V, M-Cdo-V občianskeho kolégia a Obdo-V, M Obdo-V obchodného kolégia do dňa

účinnosti tejto zmeny rozvrhu práce nerozhodli, konanie vykonajú a rozhodnú po tomto dni senáty v zložení stanovenom touto zmenou rozvrhu práce. Zmena rozvrhu práce bola prerokovaná na zasadnutí Sudcovskej rady Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „sudcovská rada“) 17. februára 2003, pričom sudcovská rada svojím uznesením odporučila zmenu rozvrhu práce vykonať. Zmena rozvrhu práce mala normatívny charakter, a preto sťažovateľkou napadnutá časť sa pochopiteľne netýkala iba právnej veci M Obdo V 8/2002, ale všetkých prebiehajúcich konaní v senátoch Cdo-V, M-Cdo-V, Obdo-V a M Obdo-V ku dňu účinnosti zmeny rozvrhu práce, vrátane konaní začatých pred 1. januárom 2003. Pokiaľ ide o oprávnenie podpredsedu najvyššieho súdu zastupujúceho neprítomného predsedu najvyššieho súdu meniť rozvrh práce, podľa názoru podpredsedu najvyššieho súdu za situácie, keď nebol post predsedu najvyššieho súdu obsadený, bol podpredseda najvyššieho súdu oprávnený rozhodnúť o zmene rozvrhu práce v zmysle § 27 ods. 2 a 3 zákona č. 335/1991 Zb., ako aj podľa čl. 24 ods. 2 písm. e) a čl. 26 ods. 3 Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. mája 1993 č. Pls 1/93 (ďalej len „rokovací poriadok“). Podľa uvedených článkov rokovacieho poriadku predseda najvyššieho súdu vykonáva štátnu správu najvyššieho súdu a ďalšiu riadiacu činnosť tým, že určuje rozvrh práce najvyššieho súdu, pričom v čase neprítomnosti predsedu najvyššieho súdu vykonáva všetky jeho práva a povinnosti podpredseda najvyššieho súdu.

Oprávnenie predsedu najvyššieho súdu meniť jednotlivých členov senátov vyplýva jednak zo zákona, ako aj z rozvrhu práce. Do určeného rozvrhu práce senátov najvyššieho súdu môže predseda najvyššieho súdu zasahovať v prípadoch výrazných rozdielov v pracovnom vyťažení, vylúčenia sudcu z prerokovania a rozhodovania vecí, výskytu takých okolností na strane sudcu, ktoré mu krátkodobo alebo dlhodobo bránia alebo budú brániť v riadnom výkone činnosti v senáte, a napokon v prípade zmien v personálnom obsadení súdu. Pokiaľ ide o veci, o ktorých sa už začalo pred súdom konať, platné predpisy zakazujú zmenu určeného sudcu či senátu alebo určeného zloženia senátu z dôvodu pracovného vyťaženia. To znamená, že v ostatných prípadoch je možné pristúpiť k zmene sudcu či člena (členov) senátu určeného na základe platného rozvrhu práce aj vo vzťahu k veciam, o ktorých takíto sudcovia či senáty už začali konať.

Keďže podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi a podľa § 17 ods. 1 zákona č. 335/1991 Zb. sudcovia najvyššieho súdu tvoria podľa prevažujúceho úseku svojej činnosti trestné, občianskoprávne, obchodné a správne kolégia, pričom sudca môže byť členom len jedného kolégia, a keďže podľa čl. 1 ods. 2 IV. časti rozvrhu práce pre rozdelenie práce medzi jednotlivé kolégia najvyššieho súdu je rozhodujúca právna povaha veci, ktorú má najvyšší súd prerokovať a rozhodnúť, treba urobiť záver, že obchodnú vec môžu prejednať a rozhodnúť iba sudcovia obchodného kolégia a občianskoprávnu vec iba sudcovia občianskoprávneho kolégia, pričom je zo zákona vylúčené (§ 17 ods. 1 druhá veta zákona č. 335/1991 Zb.), aby sudca najvyššieho súdu bol členom dvoch alebo viacerých kolégií súčasne. Ak by teda napríklad v občianskoprávnej veci rozhodovali v senáte aj sudcovia, ktorí sú členmi obchodného kolégia, došlo by k porušeniu § 17 ods. 1 druhej vety zákona č. 335/1991 Zb., čl. I ods. 2 časti IV rozvrhu práce a čl. 48 ods. 1 ústavy.

Potrebu zmeny rozvrhu práce odôvodňuje podpredseda najvyššieho súdu s poukazom na to, že sudcovia JUDr. J. S. a JUDr. M. E. sú podľa rozvrhu práce členmi občianskoprávneho kolégia, no napriek tejto skutočnosti boli zaradení do dovolacieho senátu obchodného kolégia Obdo-V a M Obdo-V. Obdobne členmi dovolacieho senátu občianskoprávneho kolégia Cdo-V a M-Cdo-V boli JUDr. J. S., ako aj JUDr. P. D., ktorí sú členmi obchodného kolégia najvyššieho súdu. Potrebu uskutočnenia zmeny rozvrhu práce vyvolala novelizácia § 17 ods. 1 druhej vety zákona č. 335/1991 Zb., ktorá jednoznačne vylúčila, aby sudca najvyššieho súdu bol členom viac než jedného kolégia. Pred účinnosťou tejto novely sa tolerovalo, aby predsedami či členmi dovolacích senátov v obchodných veciach boli aj členovia občianskoprávneho kolégia a naopak. Nadobudnutím účinnosti novelizovaného znenia § 17 ods. 1 zákona č. 335/1991 Zb. prestalo byť rozhodovanie sudcov príslušiacich do obchodného kolégia v občianskoprávných veciach a naopak prípustné. Ponechaním členov obchodného kolégia v dovolacích senátoch občianskoprávneho kolégia a členov občianskoprávneho kolégia v dovolacích senátoch obchodného kolégia by došlo k porušeniu čl. 48 ods. 1 ústavy. Sudcov, ktorým v účasti v konaní a rozhodovaní o veci bráni čl. 48 ods. 1 ústavy, treba považovať za vylúčených tak v zmysle čl. IV ods. 1 časti IV rozvrhu práce, ako aj v zmysle ustanovenia § 26 ods. 3 písm.

e) zákona č. 335/1991 Zb. Ide o extenzívnejší výklad pojmu vylúčenie, než aký vyplýva z § 16 Občianskeho súdneho poriadku a z § 31 Trestného poriadku. Za sudcov vylúčených z prejednávania a rozhodovania v zmysle rozvrhu práce, ako aj v zmysle § 26 ods. 3 písm. e) zákona č. 335/1991 Zb. je potrebné považovať všetkých sudcov, ktorým vo výkone sudcovskej právomoci bráni akákoľvek zákonná prekážka, medzi ktoré musí nepochybne patriť aj rozpor určenia na konanie a rozhodovanie o veci s čl. 48 ods. 1 ústavy. Vychádzajúc z právne zaužívaného významu slovného spojenia „vylúčenie sudcu“ je potrebné vychádzať skôr z náhľadu, že v prípade porušenia čl. 48 ods. 1 ústavy nastávajú u dotknutého sudcu také okolnosti, ktoré mu dlhodobo bránia v riadnom výkone činnosti v senáte. Ide tu nepochybne o prekážku, ktorá bráni vykonať sudcovi jednotlivé úkony v konaní v zmysle § 2 ods. 3 rozvrhu práce, pričom ide o prekážku z právneho hľadiska, keďže úkony v konaní uskutočnené sudcom určeným v rozpore s čl. 48 ods. 1 ústavy majú za následok porušenie základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti podľa názoru podpredsedu najvyššieho súdu zmena rozvrhu práce sa uskutočnila v súlade s rozvrhom práce a so zákonom č. 335/1991 Zb., a preto touto zmenou nemohlo dôjsť k porušeniu čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na tejto skutočnosti nemení nič ani okolnosť, že ku zmene v zložení dovolacích senátov došlo aj vo vzťahu k prebiehajúcim konaniam. Vykonaním zmeny rozvrhu práce sa odstránil stav, ktorý bol v príkrom rozpore s čl. 48 ods. 1 ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pokiaľ návrh spĺňa zákonom ustanovené podmienky, ústavný súd podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodne o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, napr. podľa Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa názoru ústavného súdu treba podanú sťažnosť považovať za neprípustnú.

Jadrom sťažnosti je tvrdenie, podľa ktorého v právnej veci sťažovateľky došlo po začatí konania ku zmene v zložení päťčlenného senátu najvyššieho súdu, ktorý má konať a rozhodnúť o mimoriadnom dovolaní. Podľa sťažovateľky „takáto zmena nevylučuje pochybnosti o nestrannosti tohto rozhodnutia a vzbudzuje v účastníkoch pocit manipulácie s ich vecou a ich právami. Súčasne vyvoláva dojem účelovosti tohto rozhodnutia a nedostatku nestrannosti tohto súdu“.

Podľa čl. 48 ods. 1 prvej vety ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Podľa § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 15 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku účastníci majú právo vyjadriť sa o skutočnostiach, pre ktoré je sudca vylúčený. Tieto skutočnosti sú povinní neodkladne oznámiť súdu. Na opakované oznámenia tých istých skutočností súd neprihliadne, ak už o nich rozhodol.

Podľa § 16 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku o tom, či je sudca vylúčený, rozhodne bez zbytočného odkladu nadriadený súd v senáte. O vylúčení sudcov najvyššieho súdu rozhodne bez zbytočného odkladu iný senát tohto súdu.

Pri skúmaní podstatných náležitostí pojmu „zákonný sudca“ podľa čl. 48 ods. 1 prvej vety ústavy treba brať do úvahy nielen príslušnú zákonnú úpravu, ale predovšetkým ustanovenia ústavy a dohovoru o nezávislom a nestrannom výkone súdnictva. Existencia nestrannosti musí byť určená jednak podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania konkrétneho sudcu v danej veci, a tiež podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť. V tomto smere ide o zvažovanie zistiteľných skutočností, ktoré môžu nestrannosť sudcu spochybniť. Z tohto pohľadu môžu mať dokonca určitý význam aj zjav – zdanie (appearances). Je to inými slovami vyjadrený výstižný výrok Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu vo veci *Delcourt v. Belgicko*, 1970, séria A, č. 11, podľa ktorého „spravodlivosť má byť nielenže

vykonávaná, ale sa aj musí javiť, že je vykonávaná“. Podstatnou je dôvera, ktorú musia sudy v demokratickej spoločnosti u verejnosti vzbudzovať (III. ÚS 16/00).

Sťažovateľka tvrdí, že senát najvyššieho súdu, ktorý má v jej právnej veci rozhodovať, nie je v dôsledku zmeny rozvrhu práce správne obsadený. Podľa stanoviska ústavného súdu je súd nesprávne obsadený aj vtedy, ak o veci nerozhoduje zákonný sudca, ktorým je v zmysle § 7 ods. 2 zákona č. 335/1991 Zb. sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a je určený rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci (mutatis mutandis I. ÚS 115/02).

Za situácie, keď podľa presvedčenia sťažovateľky v dôsledku zmeny rozvrhu práce vydanéj podpredsedom najvyššieho súdu zasadajú v päťčlennom senáte najvyššieho súdu dvaja sudcovia, ktorých nemožno považovať za zákonných sudcov, a preto ani za nestranných sudcov z objektívneho hľadiska, má sťažovateľka postupovať v zmysle § 15 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, teda namietat' skutočnosti, pre ktoré považuje ňou označených sudcov – členov senátu za vylúčených. V zmysle § 16 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku o tom, či sú namietaní sudcovia – členovia senátu vylúčení, rozhodne bez zbytočného odkladu iný senát najvyššieho súdu. Sťažovateľka, hoci od 18. februára 2003 mala vedomosť o zmene zloženia senátu, doteraz návrh na vylúčenie ňou namietaných sudcov nepodala (mutatis mutandis I. ÚS 89/03).

Z doposiaľ uvedeného vyplýva, že sťažovateľka má k dispozícii iný právny prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základného práva účinne poskytuje, pričom sťažovateľka je plne oprávnená tento právny prostriedok použiť.

Vzhľadom na subsidiárnu povahu ochrany základných práv zo strany ústavného súdu sa sťažovateľka má ochrany svojho základného práva domáhať predovšetkým na všeobecnom súde.

Treba poukázať ešte na skutočnosť, že sťažovateľka neuviedla nijaké dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by mohol ústavný súd zohľadniť, a tak napriek nevyužitiu účinných právnych prostriedkov sťažnosť prijať.

Keďže ústavný súd považoval sťažnosť za neprípustnú, nebolo už potrebné zaoberať sa ďalšími výrokmi, vyslovenia ktorých sa sťažovateľka domáhala.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2003